

αὐτὴ πού ἔδειξε προχτές! Πελοπν. (Χώρα Τριφυλ.) Συνών. ἀγένεια, ἀπανθρωπιά, ἀρκουδιά, γαιδοῦ-
ριὰ 2, γαιδοῦριλίκι, γαιδοῦροσύνη, γαι-
δοῦρότη, γομαριὰ 3, γομαρίλα 2, γου-
ρουνιά, γυφτιὰ 4, γυφτίλα 2, γυφτιλίκι 2,
γύφτισμα, χωριατιά, ἀντών. εὐγένεια.

γουρουνοσφαγή ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοσφαγή Πελοπν. (Γορτυν.) Κ. Μαρίν., Ν. Ἑστ. 15 (1934), 157.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφαγή.

Ἡ σφαγή τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γουρ'-
νοσφαγῆς καὶ στερνά 'ς ὅλα τὰ σπίτια ἢ χαμωκέλλες ἀρχι-
νᾶνε νὰ κόβουν ἀπὸ τὸ κρεμασμένο χοιρινὸ Κ. Μαρίν.,
ἐνθ' ἄν.

γουρουνοσφάγια τά, Πελοπν. (Βούρβουρ. Γεράκ. Κυνουρ. Συκέα Λακων.) γουρ'νοσφάγια Πελοπν. (Ἀνώγ. Ἀράχ. Ἀρν. Ζελίν. Καμίν. Παλαιοχ.) γ'ρουνοσφάγια Πελοπν. (Πετρίν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάγια.

Ἡ ἐποχή κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ χωρικοὶ σφάζουν τοὺς χοί-
ρους ἐνθ' ἄν. : Θὰ ῥθοῦνε τὰ γουρ'νοσφάγια, νὰ σφάζουμε
τὰ χοίρ'να Πελοπν. (Παλαιοχ.) Τώρα 'ς τὰ γουρουνοσφά-
για τ' ἄγιο-Φιλίππου Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τὰ γουρουνο-
σφάγια δίνουνε εὐκαιρία γιὰ μεγάλο γλέντι Πελοπν. (Ἀράχ.)

γουρουνοσφάγισμα τό, ἀμάρτ. γουρουνοσφαῖσμα-
τα τά, Πελοπν. (Ἀναβρ. Λακεδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. γουρουνοσφάζω.

Πληθ., ἡ περίοδος τῶν Ἀπόκρεων κατὰ τὴν ὁποίαν
σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γουρουνο-
σφαξιά.

γουρουνοσφαξιά ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νοσφαξιά Πελοπν. (Μεσσην.) Πληθ. γουρ'νοσφαξές Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρ'-
νοσφαξές Πελοπν. (Βερεστ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ.
κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφαξιά.

Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεων, κατὰ τὴν ὁποίαν
σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν. : Φόντε ἦταν οἱ γουρ'νοσφαξές,
οὐλο γλέντια ἔχαμε Πελοπν. (Μαργέλ.) Συνών. γουρο-
ναποκριὰ, γουρουνοβδομάδα, γουρουνο-
κυριακή, γουρουνοσκότωμα, γουρουνο-
σφάγισμα, γουρουνοσφάξιμο, χοιρο-
σκοτώματα, χοιροσφάγια, χοιροσφαγίες,
χοιροσφάγισμα.

γουρουνοσφάξιμο τό, ἐνιαχ. γουρουνοσφαξίματα τά,
Πελοπν. (Μεσσην.) γουρ'νοσφαξίματα Πελοπν. (Κορών.)
γ'ρουνοσφαξίματα Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάξιμο.

Γουρουνοσφαξιά, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Ἐκεῖ
'ς τὰ γουρ'νοσφαξίματα νὰ ἰδῇς τί γίνεται Πελοπν.
(Κορών.) Τὰ γουρουνοσφαξίματα σφάχνει ὁ καθένας τὸ
θρεφτό του Πελοπν. (Μεσσην.) Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὰ γ'ρουνο-
σφαξίματα τσαὶ τελειώνουμε τὴ Λαβρὴ Πελοπν. (Καρδαμ.)

γουρουνοσφάχτης ὁ, Γ. Σφακιανάκ., Ν. Ἑστ. 24
(1938), 1169

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ σφάχτης.

Ὁ σφαγὴς χοίρων: Κατέβηκε μὲ τὸ μαχαίρι 'ς τὰ δόντια
ἕνας γουρουνοσφάχτης.

γουρουνοτηγανιά ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νουτηγανιά Μα-
κεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Κοζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τηγανιά.

Τεμάχια χοιρείου κρέατος τηγανισμένα ἐνθ' ἄν. : Ἐλα
νὰ σὶ φκειάξου γουρ'νουτηγανιά νὰ φᾶς Μακεδ. (Γήλοφ.)
Ὅταν ἐρχονται πού τὴν ἱκκλησιά, τρώει γουρ'νουτηγανιά
Μακεδ. (Κοζ.) Συνών. γουρουνοκαγιαναῖς, τη-
γανιά.

γουρουνοτόμαρο τό, πολλαχ. γουρ'νοτόμαρο Εὐβ.
(Κάρυστ. Μετόχ.) Θράκ. (Σκόπελ.) Πελοπν. (Βερεστ.
Γαργαλ. Κάμπος Λακων. Καρδαμ. Ὀλυμπ. Τριφυλ. Φιγάλ.
κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. γουρ'νοτόμαρου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.)
Ἡπ. (Κόνιτς.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δα-
σοχώρ. Δεσκάτ. Ἐλάτ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ.) γ'ρουνοτόμαρο Πελοπν. (Κάμπος
Λακων. Καρδαμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τομάρι.

1) Τὸ δέρμα τοῦ χοίρου πολλαχ. : Τὸ δικό μου τὸ ζυγο-
λοῦρι εἶναι ἀπὸ γουρ'νοτόμαρο Εὐβ. (Κάρυστ.) Τοῦ γουρ'-
νοτόμαρου τοῦ κἀναμι τσαρούχια Μακεδ. (Ἐλάτ.) Ἐκαμε
τὸ γ'ρουνοτόμαρο λασίες (=λωρίδας) Πελοπν. (Καρδαμ.) ||
Παροιμ. Τὸ γουρ'νοτόμαρο ποτὲ δὲ γίνεται λαδοδέματο
(ἢ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται εἰς ἀγαθὴν) Εὐβ. (Με-
τόχ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών. γου-
ρουνάσκι, γουρουνοδέρματο, γουρουνο-
περιλογὴ, γουρουνόπετσα 1, γουρουνοπέ-
τσι, χοιροδέρματο, χοιροπέτσι. 2) Μεταφ. :
α) Βρωμερὸς ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀπάστρε-
τος 1, ἄπαστρος 1, γουρουνοπόδαρος 2,
ἀντών. παστρικὸς. β) Ἀγενής, ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος
ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. Συνών. εἰς λ. γουρουνάν-
θρωπος 2.

γουρουνότοπος ὁ, Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τόπος.

Ἡ κατοικία τῶν χοίρων. Συνών. εἰς λ. γουρουνο-
καλύβα.

γουρουνότριχα ἡ, σύνθηθ. γουρ'νότριχα Εὐβ. (Βρύς.)
Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Γαλατ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ.) — Λεξ. Δημητρ. γ'ρουνό-
τριχα Ἡπ. (Δωδών. Ξηροβούν.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ.) Θράκ.
(Αὐδήμ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουροῦνι καὶ τρίχα. Ὁ τύπ. γου-
ρουνότριχα καὶ εἰς Σομ.

Ἡ τρίχα τοῦ χοίρου σύνθηθ. : Τὸ γουροῦνι φόντε τὸ σφά-
ζουμε καὶ τὸ ζεματᾶμε, παίρνουμε τίς γουρουνότριχες
Πελοπν. (Γαργαλ.) Μαλλιά εἶν' αὐτὰ ἢ γουρουνότριχες;
Ἀθῆν. Ἐχει κᾶτι γένεια σὰ γουρουνότριχες Χίος. Σὰ γουρ'-
νότριχες εἶμι χουντρά τὰ θ'κὰ σ' τὰ μαλλιά Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Καμπόσα πρόβατα ἔχ'ν γ'ρουνότριχα Θεσσ. (Ἀετό-
λοφ.) Βούρτσα ἀπὸ γουρουνότριχα Ἀθῆν. || Φρ. Παρὰ μία
γουρουνότριχα (παρ' ὀλίγον) Λεξ. Βλαστ. 508. || Παροιμ.

Ἄν ἡ γουρουνότριχα γενῇ γενῇ κιλὸ μετᾶξι,
καὶ τοῦ χωριάτη τὸ παιδί θὰ 'χῃ ἀνθρωπιά καὶ τάξη
(αἱ εἰς ταπεινὴν καταγωγὴν ὀφειλόμεναι ἔξεις δὲν ἐξαλεί-

φονται) Θράκ. Σφίξ' τὸν κόλου σ', νὰ μὴ χουράη γουργο-
νότριχα (ἐργάζου συνεχῶς) Μακεδ. (Γαλατ.) Μετων., ὁ
ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς χονδρὰς καὶ σκληρὰς, ὡς τοῦ
χοίρου Ἀθῆν. Μακεδ. (Καταφύγ.) : Πᾶψε ἐσύ, γουργουνό-
τριχα! Ἀθῆν.

γουργουνότριχης ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ.) Σῦρ.
γουργο-νότριχης Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Μεσσην.)
γουργουνότριχος Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ. γουργο-νότριχας
Μακεδ. (Δαμασκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργουνότριχα.

Ὁ ἔχων τρίχας σκληρὰς ὡς αἱ τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Μωρ',
τί γουργο-νότριχης εἶναι ὅφτουνος ὁ γιός σου! Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.) Ὁ Γιώργης εἶναι γουργο-νότριχης. Ἔναι σὰ γιδόχαρος
Πελοπν. (Δίβρ.)

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργο-νότριχης καὶ ὡς ἐπὶ. Πελοπν.
(Μεσσην.)

γουργουνοτσάγουλο τό, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσάουλου
Θεσσ. (Σταυρ.) Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργο-ντι καὶ τσαγούλι.

Ἡ γνάθος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Ἐφκειασα πατὴρ τὸν
κάτ' γουργο-ντοτσάουλου Στερελλ. (Φθιώτ.) Ὅντας σκάζ' ν
τὰ χέρια, τ' ἀλειβ' ν μὴ μιδούλ' ἀπὸ τοῦ κάτ' τοῦ γουργο-
ντοτσάουλου Θεσσ. (Σταυρ.)

γουργουνοτσάγουλος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουργο-ντοτσάουλους
Θεσσ. (Βαθύρρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργο-ντοτσάγουλο.

Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ καὶ ζώου μὲ τὴν ἄνω ἢ κάτω σιαγόνα
ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. : Γουργο-ντοτσάουλ'
λέγιτι ἢ προυβατίνα ποὺ ἔχ' τοῦ ἀπὸν τσαούλ' μιγαλὺτ' ρου
ἀφ' τ' κάτ' Θεσσ. (Βαθύρρ.)

γουργουνοτσαρῆς ὁ, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσαρῆς Στερελλ.
(Φθιώτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργο-ντι καὶ τσαρῆς.

Ἡ σκάφη ἐντὸς τῆς ὁποίας τίθεται τὸ φαγητὸν τοῦ χοίρου
ἐνθ' ἄν. : Βάλι τὰ πλύματα 'ς τοῦ γουργο-ντοτσαρῆ (πλύματα
= ἄλκυρα διαλελυμένα εἰς ἄρκετον ὕδωρ) Στερελλ. (Φθιώτ.)
Συνών. εἰς λ. γουργο-νογάβαθο.

γουργουνότσαρκος ὁ, ἐνιαχ. γουργο-νότσαρκος Πελοπν.
(Ὀλυμπ. Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργο-ντι καὶ τσάρκος.

Πρόχειρος περιφραγμένος τόπος πρὸς ἐγκλείσιν χοίρων
ἐνθ' ἄν. : Χάλασε ὁ γουργο-νότσαρκος καὶ τώρα θὰ φκειάξω
ἄλλουε Πελοπν. (Τριφυλ.) Συνών. εἰς λ. γουργο-νο-
κα λύβα.

Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργο-νότσαρκος Πελοπν.
(Ὀλυμπ.) Γουργο-νότσαρκο Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

γουργουνοτσαρουχάκι τό, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσαρ' χάκ'
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργο-νοτσάροχο καὶ τῆς ὑποκορ.
καταλ. -άκι.

Μικρὸν γουργο-ντοτσαρουχὸν ἐνθ' ἄν. : Τοῦμ παρουσίασαν
ἀπὸν 'ς τοῦ παλάτ' ὅπως ἦταν μὴ τὰ γουργο-ντοτσαρ' χάκια
τ' (ἐκ παραμυθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γουργουνοτσάρουχο τό, πολλαχ. γουργο-ντοτσάρουχο
Εὔβ. (Αἰδηψ. Βρύς.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρν. Ἀχαῖα Βερεστ.
Γαργαλ. Γορτυν. Δάρα Ἀρκαδ. Ζελίν. Κλειτορ. Κοντοβά-
ζαιν. Λάλ. Μάν. Μεσσην. Μηλ. Οἶν. Ὀλυμπ. Παιδεμέν.
Σκορτσιν. Τριφυλ.) — Λεξ. Βλαστ. 331 Δημητρ. γουργο-
ντοτσάρουχο Πελοπν. (Σουδεν.) γουργο-ντοτσάρουχου Θεσσ.
(Πτελοπούλ. Σκληθρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
Κατάκαλ. Τρικοκκ. Τριφύλλ. κ.ά.) γουργο-ντοτσά' ρου Θεσσ.
(Ἀετόλοφ. Βαθύρρ. Δομοκ. Ἐλάτ. Καρδίτσ. Μασχολούρ.
Μεγαλόβρ. Σουκαμν.) Μακεδ. (Βογατσ. Γαλάτιστ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Καρ. Τσουκαλᾶδ. Φθιώτ. Φωκ.)
γ' ρουντοτσάρουχο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Καρδαμ.
Πλάτσ. Πετρίν.) γ' ρουντοτσάρουχου Α. Ρουμελ. (Καβακλ.)
Βιθυν. (Πιστιχοχ.) Μακεδ. (Βροντ. Μοσχοπότ. Νάουσ.
Πόρ.) γ' ρουντοτσά' ρου Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Σάμ. γου-
ρουντοτσά' ρο Πελοπν. (Φλομοχώρ.) γουργο-ντοτσάρουχο Πε-
λοπν. (Περιθώρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργο-ντι καὶ τσαρο-ύχι.

1) Τὸ ἐξ ἀκατεργάστου δέρματος χοίρου κατασκευασμέ-
νου ὑπὸ τῶν χωρικῶν πρόχειρον ἐλαφρὸν ὑπόδημα πολλαχ. :
Τὰ τομάρια ἀπ' τὰ χοντρά γουργο-ντι τὰ βάνουμε 'ς τὸ ἀλάτι
κι ἄμα ψηθοῦν καλά, φτειάνουμε τὰ γουργο-ντοτσάρουχα Πε-
λοπν. (Κλειτορ.) Ἐχεις κᾶνα κομμάτι γουργο-νοπέτσι, γιὰ
νὰ φκειάσω γουργο-ντοτσάρουχα νὰ ποδεθῶ; Πελοπν. (Δάρα
Ἀρκαδ.) Τσεῖν τὰ χρόνια φοροῦσανε γουργο-ντοτσάρουχα
Εὔβ. (Βρύς.) Παλιακά φόριγαν γ' ρουντοτσάρουχα Μακεδ.
(Βροντ.) Ἀφοῦ δὲ μ' στέλν' νι παπούτσια τὰ πιδιά μ', μὴ
τὰ γουργο-ντοτσάρουχα θὰ πιθάνω Στερελλ. (Γραν.) Φόρεσα
τὰ γουργο-ντοτσάρουχα καὶ βγῆκ' ἀπέκει 'ς τὰ πράματα
(= πρόβατα) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ὅ τὸ χωράφι πῆγαιναν
φορῶντας γουργο-ντοτσάρουχα Πελοπν. (Ἀράχ.) Εἶχι ἕνας
γουργο-ντοτσά' ρα Μακεδ. (Ἐλάτ.) Πηγαίνουν, ἐρχονται,
χάνονται, ξαναφαίνονται πάλιν καὶ τὰ λουροδεμένα πόδια
μὲ τὰ χονδρὰ γουργο-ντοτσάρουχα πατοῦν καὶ λειώνουν τὰ
χυμένα σπλάχνα Α. Τανάγρ., Ἀγγελ. ἐξολοθρ., 77. ||
'Σ τῆς Παστρέικους τὸ γαβάθι γουργο-ντοτσάρουχα 'ναι μέσα
(ἐπὶ τῶν ἐπαιρομένων διὰ προτερήματα τὰ ὁποῖα δὲν ἔ-
χουν) Εὔβ. (Αἰδηψ.) || Γνωμ. Τοῦ κουλουκὺθ' ἀγγεῖο κι
τοῦ γουργο-ντοτσάρουχου φουριδὰ κι τοῦ γύφτου δύντρουφου
μὴν κᾶν' Μακεδ. (Κατάκαλ.) Συνών. γουργο-νοχο-
εἰά, λουροτσάροχο. 2) Μεταφ., ἄνθρωπος φο-
ρῶν γουργο-ντοτσάρουχα Λεξ. Δημητρ. 3) Ἀγενής, ἀγροῖ-
κος πολλαχ. Συνών. γουργο-νὰ νθρωπος 2.

γουργουνοτσιγαρίδα ἡ, ἐνιαχ. γουργο-ντοτσιγαρίδα Πε-
λοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Παιδεμέν. Πυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργο-ντι καὶ τσιγαρίδα.

Τεμάχιον χοιρείου κρέατος τὸ ὁποῖον ἔχει βράσει ἐντὸς
χοιρείου ἐπίσης λίπους καὶ διατηρεῖται ἀλίπαστον ἐντὸς
λαγύνου ἐνθ' ἄν. : Σαπέρα τὸ Θεριστὴ θὰ σοῦ φκειάνω κα-
γιανᾶ μ' ἄβγά καὶ γουργο-ντοτσιγαρίδες (καγιανᾶς = ἔδεσμα
ἀπὸ ἄβγά ὀμελέτα, ντομάτα, τυρὶ καὶ τσιγαρίδες) Πελοπν.
(Γαργαλ.) Φόντε ἔκανα δάσκαλος 'ς τοῦ Μαργέλη κατὰ τὴν
κατοχή, χόρτασα τὰ γουργο-ναλείμματα καὶ τσι γουργο-
ντοτσιγαρίδες αὐτόθ. Κόβανε κομματάκια οὔλα τὰ ψαχνὰ
τοῦ χοιρινοῦ καὶ τὰ κᾶνανε γουργο-ντοτσιγαρίδες Πελοπν.
(Παιδεμέν.) || Ἄσμ.

Σὲ κλαῖν' τὰ γουργο-ναλείμματα κ' οἱ γουργο-ντοτσιγαρίδες
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Βερεστ.)

